

Zena
S ČERVENÝM
zápisníkem

Antoine Laurain
ŽENA S ČERVENÝM ZÁPISNÍKEM

Přeložil Jiří Žák

Zena
S ČERVENÝM
zápisníkem

*V každodennosti života nám může pomoci
pouze ušlechtilost.*

Alain Fournier

Z taxíku vystoupila na rohu bulváru. Domů to měla pouhých padesát metrů. Ulici osvětlovaly pouliční lampy, které barvily fasády domů na oranžovělým světlem, ale přesto měla strach jako pokaždé, když se vracela pozdě v noci. Ohlédla se, ale nikoho neviděla. Světlo z protějššího tříhvězdičkového hotelu zaplavovalo chodník mezi dvěma řadami keřů umístěných ve velkých květináčích, jež vroubily vchod. Zastavila se u dveří, rozepnula zip kabelky a hledala svazek klíčů s magnetickou kartou pro systém Vigik. Potom se všechno odehrálo strašně rychle. Ze tmy se vynořila ruka nějakého tmavovlasého muže v kožené bundě a popadla popruh kabelky. Laura okamžitě ucítila v žilách příliv strachu, který jí vystoupil až k srdci a tam vybuchl jako ledový déšť. Reflexivně se na kabelku pověsila. Muž zatáhl, a protože se nechtěla pustit, opřel jí dlaň o obličej a přitiskl jí hlavu ke kovovým dveřím. Zapotácela se, před očima jí začaly tančit hvězdičky podobající se mihotání světlu-

šek. V hrudi ji zamrazilo a prsty pustily kabelku. Usmál se, popruh ve vzduchu opsal kruh a muž zmizel. Zůstala opřená o dveře a pohledem sledovala jeho postavu ztrácející se ve tmě. Natáhla ruku k tlačítkům, vyťukala vstupní kód, zády otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

Dveře ze skla a tmavého kovu vytvořily překážku mezi ní a zbytkem světa. Opatrně se posadila na mramorové schody ve vstupní hale a zavřela oči. Čekala, až se jí mozek uklidní a začne fungovat normálně. Postupně odškrtávala rady, jak se v podobných situacích chovat. Přepadli mě. Umřu. Ukradli mi kabelku. Nejsem zraněná. Žiju. Kontrolní světýlka postupně zhasínala. Zvedla zrak k poštovním schránkám a přečetla si na nich svoje jméno, příjmení a poschodí, v němž bydlela: 5. patro, dveře vlevo. Byly skoro dvě hodiny ráno a neměla klíče. Nemohla dveře v 5. patře vlevo otevřít. Soustředila se na tuto konkrétní informaci: Nemůžu se vrátit domů, ukradli mi kabelku. Už ji nemám a nikdy ji neuvídím. Jako kdyby tím nejbrutálnějším způsobem zmizela část jí samotné. Rozhlédla se, jako by se tam měla kabelka objevit a jako by bylo možné předchozí sekvenci smazat. Ne, nebyla tam. Byla někde v ulicích, vlála v ruce utíka-

jícího muže. Otevře ji, najde její klíče, doklady, vzpomínky. Celý její život. Cítila, jak jí do očí vhrkly horké slzy. Strach, zoufalství a hněv se promítly do chvějících se rukou. Měla pocit, že se už nikdy nepřestane třást, ale v tu chvíli ucítila na zátylku ostrou bolest. Sáhla si tam. Krvácela. Papírové kapesníky měla samozřejmě v kabelce.

Jedna hodina padesát osm minut v noci. Nemohla zazvonit na někoho ze sousedů, ačkoliv do druhého patra se nedávno nastěhoval příjemný muž, jehož jméno si sice nepamatovala, ale o němž věděla, že pracuje v nějakém nakladatelství vydávajícím komiksy. Jako jediné řešení ji napadl hotel. Časový spínač zhasl světlo. Poslepu našmátrala vypínač. Když se světlo znovu rozsvítilo, zmocnila se jí lehká závrať, takže se musela opřít o zeď. Musí se vzpamatovat. Poprosí v hotelu o nocleh na jednu noc, vysvětlí jim, že bydlí naproti a že zaplatí zítra. Doufala, že to noční recepční pochopí, protože jí žádné jiné řešení nenapadlo. Otevřela těžké vstupní dveře a okamžitě se zase roztřásla. Ne noční zimou, ale strachem, jako kdyby do sebe okolní domy absorbovaly nebo nasály něco z událostí, k nimž právě došlo, jako kdyby měl ten muž zázračně vystoupit ze zdi. Rozhlédla se. Ulice byla prázdná. Ten chlap se pochopitelně nevrátí, ale stejně nedokázala ovládnout svůj strach. Sko-

ro ve dvě hodiny ráno v ní zápasilo iracionálno s realitou. Zamířila k hotelu. Naučeným gestem k sobě přitiskla kabelku, ale mezi bokem a předloktím nahnátla jen prázdno. Vešla do světla pod markýzou a posuvné dveře se před ní automaticky otevřely. Muž s šedivými vlasy sedící za recepčním pultem k ní zvedl oči.

Souhlasil. Sice trochu proti své vůli, ale když Laura naznačila, že si rozepne své zlaté hodinky, zvedl ruku, aby ji zarazil. Ta zoufalá žena určitě říká pravdu, vypadá seriózně. A to, že se zítra vrátí zaplatit noc v hotelu, zaujímalo na stupnici pravděpodobnosti od jedné do deseti devátou příčku. Neplatiči mu způsobovali mnohem větší starosti a problémy než jedna noc pro osamělou ženu, která tvrdí, že už patnáct let bydlí v domě naproti. Mohla by sice zavolat přátelům, u kterých strávila večer, ale jejich číslo má v mobilu. Od chvíle, kdy měla mobil a v něm telefonní seznam, pamatovala si Laura jen svoje číslo a číslo do práce. Odmítla také nabídku recepčního, že zavolá zámečníka. V šekové knížce jí nezbyl už ani jeden list a v bance si novou knížku může vyzvednout až začátkem příštího týdne. Kromě platební karty a čtyřiceti eur v drobných, které zůstaly v peněžence, neměla čím zaplatit.

Bylo stejně zvláštní, jak se proti ní náhle spojily tisíce detailů, které ještě před hodinou neměly žádný význam. Nastoupila s recepčním do výtahu a pak s ním kráčela k pokoji číslo 52 s výhledem na ulici. Rozsvítil, rychle jí ukázal koupelnu a záchod a nakonec jí předal klíč. Poděkovala mu a znovu slíbila, že zaplatí zítra, jakmile se dostane k penězům. Noční recepční se na ni laskavě usmál a vůbec nedal najevo, že podobný slib slyšel už nejmíň padesátkrát: Věřím vám, slečno, dobrou noc.

Laura zamířila k oknu a roztáhla závěsy. Viděla na svůj byt. V obývací místnosti nechala rozsvícenou lampičku, kterou postavila na židli u okna, aby se Belphégor mohl dívat ven. Bylo zvláštní pozorovat odtud vlastní byt. Měla skoro pocit, že v místnosti zahlédla svou siluetu. Otevřela okno. Belphégore, zavolala potichu... Belphégore... a vyloudila rytmický mlaskavý zvuk, který umějí dělat všichni lidé vlastníci kočku. O chvíli později vyskočila na židli černá silueta a s úžasem se na ni upřely dvě žluté oči. Jak to, že panička je naproti přes ulici, a ne doma? Haló, ano, jsem tady... řekla a pokrčila rameny. Zamávala na kocoura a rozhodla se, že si půjde lehnout. V koupelně našla papírové kapesníky, namoči-

la je a vyčistila si ránu na hlavě. Když se sklони-
la, znovu se jí zmocnila závrať. Jedinou dobrou
zprávou bylo, že snad přestala krvácet. Vzala
ručník, rozložila ho na polštář a potom se svlék-
la. Když ulehla, nemohla se ubránit tomu, aby si
znovu nepřehrála v paměti scénu krádeže. Celá
akce, která ve skutečnosti trvala jen několik vte-
řin, se teď proměnila ve zpomalenou sekvenci.
Pomalejší a delší než zpomalený film. Pomalej-
ší než vědecké dokumenty, které v laborator-
ním prostředí ukazují reakci figuríny na náraz
při autonehodě. Na plátně je vidět interiér auta,
přední sklo, které vybuchne jako vertikální ka-
luž vody, hlava figuríny, jež zpomaleně letí do-
předu, airbagy, které se nafukují jako žvýkačko-
vá bublina, a plechy, které se začínají pomaličku
mačkat, jako by byly z papíru.

Laurent stál před zrcadlem a přestal se holit. Elektrický strojek, jehož vrčení mu zpestřovalo každé ráno, začal nejprve vynechávat, až přestal vrčet úplně. Nastalo ticho. Marně mačkal tlačítko on-off, marně klepal na mřížku, marně vytahoval šňůru ze zdi a zase ji zapojoval. Braun 860 se třemi otáčejícími se planžetami prostě vypustil duši. Laurenta to naprosto vyvedlo z míry. Bylo mu líto ho vyhodit, aspoň teď hned. Opatrně strojek odložil na kropenku, kterou si před deseti lety přivezl z Řecka. Holící strojek Gillette mu taky nebyl k ničemu, protože ho čekalo další překvapení. Když otevřel kohoutek u vany, ozvalo se jen posměšné chrčení. Žádná voda. Ve vstupní hale domu viselo už týden oznámení, že dojde k přerušení dodávky vody, jenomže Laurent na to zapomněl. Podíval se na sebe do zrcadla. Viděl obličej špatně oholeného muže s rozcuchanými vlasy po noci strávené s hlavou zabořenou do polštáře. Aspoň že ve varné konvici zbylo trochu vody, aby si mohl uvařit kafe.

Když vyšel z domu, podíval se na kovovou roletu obchodu. Za chvíli ji odemkne, spustí elektrické otevírání, pak kývne na pozdrav sousedovi Jeanu Martelovi (Ztracený čas, starožitnosti – vetešnictví – nákup – prodej) sedícímu u vídeňské kávy na terase kavárny Jeana-Barta. Zamává na prodavačku z čistírny (Bílá holubice – kvalitní parní čistírna), která mu za oknem taky zamává. Jakmile bude roleta nahoře, dokončí rituál a podívá se na svoji vlastní výlohu s „Romány pro začátek školního roku“, „Krásnou literaturou“, „Nejlepšími prodávanými knihami“, „Srdečnými záležitostmi“ a „Nejvyhledávanějšími knihami“. Úderem půl jedenácté přijde Maryse a hned za ní Damien. Tým bude kompletní a den může začít. Budou otevírat došlé zásilky a číst žádosti: Hledám jednu knihu, neznám ani název, ani autora, ale její děj se odehrává během druhé světové války. Budou rozdávat rady: Paní Bertierová, tenhle román se vám bude líbit. Hledáte-li nějakou zábavnou knihu, garantuji vám, že se do tohoto autora zamilujete. Vyřizovat velké objednávky: Ano, dobrý den, tady Červený zápisník, potřebovali bychom tři brožované exempláře Molièrova *Dona Juana* z edice Četba pro střední školy. Pak budou následovat zrušené

objednávky: Ano, dobrý den, tady Červený zápisník, musím vám poslat zpátky čtyři exempláře *Letního smutku*, neprodal jsem je a musím obnovit prodejní regál. A taky budou plánovat autogramiády: Ano, dobrý den, tady Laurent Letellier z Červeného zápisníku, sdělte mi, jestli je možné uspořádat s vaším autorem autogramiádu.

Když knihkupectví koupil, byla na jeho místě upadající kavárna Le Celtique. Jejími majiteli byl starší pár, který čekal jen na to, až se budou moci vrátit do Auvergne, a pro který Laurent představoval nečekaného spasitele. Kavárna navíc měla nahoře „služební byt“. Byla to jistá výhoda, protože mohl radikálně změnit svůj život, ale zároveň strašná nevýhoda, neboť byl pořád v práci.

Obešel náměstí s knihkupectvím Červený zápisník a vydal se po rue de la Pentille. V ruce držel poslední knihu Frédérika Pichiera *Nebe jako osnova*. Příští týden chtěl autorovi uspořádat autogramiádu a potřeboval si úryvky z knížky přečíst u dvojitého espressa na terase podniku L'Espérance. To byla kavárna, v níž se během svých ranních procházek často zastavoval. Kniha vyprávěla příběh mladé venkovanky za první světové války. Byl to Pichierův čtvrtý román. Autor se proslavil zejména *Slzami z písku*, příběhem vojáka, který se během Napoleonova tažení zamiluje do mladé Egypťanky. Pichier měl vel-

ký dar namíchat dramatické osudy svých hrdinů s významnými historickými okamžiky. Literární kritika si s ním nevěděla příliš rady. Je jen dobrý autor, nebo skutečně velký spisovatel? Tu otázku ještě pořád nikdo nezodpověděl. Kniha se každopádně prodávala velmi dobře a autogramiáda bude mít určitě velký úspěch. Zatímco Laurent kráčel po ulici, Maryse mu poslala esemesku. Její příměstský vlak má zpoždění a možná nestihne otevírací dobu. Dejte mi vědět, co a jak, Maryse, odpověděl Laurent, než zahrnul do rue Vivant-Denon. Před číslem 6 zvedl hlavu, aby si ověřil, jestli jeho zákaznice, paní Merlierová, otevřela okna. Stará dáma a velká čtenářka, podobající se herečce Marguerite Morenové, vstávala za úsvitu. Když nebudou otevřená okna, pane Letellie-re, jsem buď mrtvá, nebo zrovna umírám, řekla mu kdysi. Domluvili se, že v případě, že budou okna zavřená, Laurent zavolá 112. Ale v čísle 6 bylo všechno v pořádku a okna byla dokořán. Jediná v celé ulici, protože byla sobota, zdejší obyvatelé si rádi přispali a ulice zela prázdnotou. Laurent pokračoval v cestě do rue du Passe-Musette. Kavárna L'Espérance se nacházela na jejím konci, na rohu s bulvárem, kde se o víkend konaly trhy. Před dveřmi stály popelnice.

U některých ležely kusy obstarožního nábytku a čekaly na popeláře. Laurent právě míjel jednu z popelnic, ale pak zpomalil. Na okamžik se mu něco mihlo v zorném poli. Otočil se a vrátil se zpátky.

Na popelnici ležela kabelka z fialové kůže, ve velmi dobrém stavu. Měla řadu kapes na zipy, dvě široká ucha, popruh přes rameno a pozlacené sponky. Laurent se automaticky rozhlédl. Bylo to zbytečné gesto. Žádná žena se před ním nezjevila a pro kabelku se nevracela. Podle toho, jak spočívala na víku, nebyla kabelka prázdná. Kdyby byla prázdná a poškozená, majitelka by ji vyhodila do popelnice a nenechala by ji ležet nahore. Ale copak ženy vyhazují kabelky? Laurent si vzpomněl na ženu, s níž dvanáct let žil. Ne, Claire by nikdy kabelku nevyhodila. Měla jich doma několik a měnila je podle roční doby. Nevyhazovala ani boty, ačkoliv lodičky měla často ochozené. Radši je nosila do opravy. Ale i když už se opravit nedaly, Laurent nikdy žádné vyhozené boty mezi kuchyňskými odpadky neviděl. Tajemně mizely. Nicméně nehledě na úvahy, jež ho zavedly zpátky do minulosti, to, že by se nějaká žena kabelky zbavila, bylo přece jen možné. Nepoškozená kabelka ležící na popelnici spíš

svědčila o nějaké dramatičtější události. Například o krádeži. Laurent kabelku potěžkal. Potevřel hlavní zip a zjistil, že obsahuje spoustu „osobních“ věcí, jak se běžně říká. Sklonil se nad obsahem, ale v tu chvíli vyšla z protějších dveří mladá žena táhnoucí za sebou kufr na kolečkách. Prošla kolem něj a pak se otočila. Když se jejich pohledy zkřížily, zrychlila a zmizela za rohem. Laurent si uvědomil, jak asi vypadá. Špatně oholený, rozcuchaný muž otevírající dámskou kabelku položenou na popelnici... Rychle ji zavřel. Napadla ho zásadní otázka přímo morálního dosahu. Má ji vzít s sebou, nebo ji tu má nechat a pokračovat v cestě? Někde ve městě se v tuto chvíli pohybuje žena, která přišla o svůj majetek a velmi pravděpodobně ztratila veškerou naději, že se s ním ještě někdy shledá. Jsem jediný člověk, který ví, kde ta kabelka je, řekl si Laurent. Když ji tady nechám, odvezou ji popeláři, nebo ji znovu někdo ukradne. Rozhodl se. Vzal kabelku a pokračoval dál ulicí. Policejní komisařství je odtud pěšky jen deset minut. Odnese ji tam, vyplní jeden nebo dva formuláře a potom si půjde sednout do kavárny.

Zvláštní pocit. Jako když člověk vede domácí zvíře, které vám dají na hlídání, a ono s vámi jde jen z donucení. Laurent svíral popruh jako vodítko a kabelku přidržoval dlaní, aby se nehoupala všem na očích. Nesl věc, která mu nepatřila a na jeho rameni neměla co dělat. Další žena se podívala nejdřív na kabelku a pak na Laurenta. Jak kráčel po bulváru, rozpaky narůstaly. Měl pocit, že všichni lidé, které potkával, na něj mimoděk pohlédnou a ve zlomku vteřiny si uvědomí, že to, co vidí, není normální. Muž s kabelkou v ruce. S fialovou kabelkou. Nikdy předtím by si nedokázal představit, že procházet se s takovým doplňkem bude tak nepříjemné. Vzpomněl si, že Claire mu kabelku několikrát strčila do ruky, když se vracela domů pro cigarety nebo když šla v kavárně na záchod. I v takových chvílích zůstal stát na ulici s dámskou kabelkou. Je pravda, že přitom cítil jakési zvláštní pobavené rozpaky, které ovšem netrvaly dlouho, protože Claire se vzápětí vrátila a kabelku si vzala. I v takových okamžicích cítil

ženské pohledy, ale nepřipadalo mu, že by v nich zahlédl nedůvěru, spíš jen záblesk ironie. Byl prostě jen mužem, který na ulici čeká na manželku. Bylo to stejně očividné, jako kdyby nesl transparent s nápisem: *Manželka se vrátí*. Skupina středoškolaček v džínách a converskách se ro-zestoupila, aby mohl projít. Za zády uslyšel chichotání a vzápětí výbuch smíchu. Smály se jemu? Radši to nechtěl vědět. Po podezření přijde vý-směch? Šel dál, ale pro cestu na komisařství zvolil postranní uličky.

Do čekárny se světleběžovými stěnami padalo světlo špinavým oknem bez kliky. Sedačky z umělé hmoty, umakartový stůl a dvě kanceláře s dokořán otevřenými dveřmi. Prostor určený pro oznámení krádeží připomínal předpekli pro ženy, kterým ukradli kabelky. Sedělo jich tady mlčky pět nejruznějšího věku. V jedné z kanceláří vyprávěla s pláčem stará paní s hůlkou, jak ukradli tu její. Na čele měla široký obvaz. Muž s bílými vlasy, který ji doprovázel, vypadal zmateně a nevěděl, kam se dívat. Laurent se ocítl v očištcí, na jednom z těch míst, o nichž člověk doufá, že se tam nikdy nedostane. Patří k nim čekárna pohotovostní služby, celnice na letišti, centrum rekvalifikace... Sevřen stěnami, na něž člověk zírá a myslí si, že by mu bylo líp venku, i kdyby tam lilo jako z konve. Naše kabelky už každopádně neuvidíme, řekla nahlas malá brunetka, která si četla časopis *Voici*. Kolem prošel mladý strážmistr s několika fotokopii v ruce. Promiňte, řekl Laurent... Přinesl jsem kabelku.

Pět netrpělivých žen k němu zvedlo oči. Běžte ke kolegům, řekl strážmistr a ukázal na jednu z kanceláří. Holohlavý muž s malýma zapadlýma očima tam právě vstával a doprovázel jednu ženu ke dveřím. Podíval se na Laurenta a ten mu ukázal fialovou kabelku. Přinesl jsem kabelku, kterou jsem našel na ulici. To je od vás hezké, občane, řekl muž. Vyslovil tu větu velmi mužným hlasem a dodal: Pojd' se podívat, Amélie. Ze stejné kanceláře vyšla malá tlustá blondýna a přistoupila k nim. Řekl jsem tomu pánovi, že je to od něj hezké. Ach ano, je to tak, pane, přidala se Amélie. Laurent pochopil, že mladá policistka cítí respekt vůči muži, který nelitoval času a přinesl dámskou kabelku. Jak můžete vidět, pokračoval mužný hlas, tentokrát mnohem vyčerpanějším tónem, čekají na mě tyhle dámy. Můžu vám být k dispozici, řekněme... tak za hodinu, dodal a podíval se na hodinky. Možná za víc než hodinu, potvrdila tiše Amélie. Její kolega souhlasně pokýval hlavou. Můžu se vrátit zítra ráno, navrhl Laurent. Jak chcete, máme otevřeno od devíti do jedné a od dvou do sedmi, řekl strážmistr. Můžete ji taky odnést do ztrát a nálezů v rue Morillons číslo 36 v patnáctém obvodu, navrhla policistka.

Když Laurent vyšel z komisařství, našel další esemesku od Maryse. Vlak se teprve rozjel, otevírací dobu nestihne. Prošel kolem kavárny L'Esperance, ale nezastavil se v ní. Poznámky o Pichierovi si přečte v knihkupectví. Před činžáky stálo zelené popelářské auto a dva mladí popeláři s iPody v uších vysypávali popelnice, jejichž obsah mizel s hlasitým randálem v útrobách vozu. Nebylo žádných pochyb, že by kabelka za chvíli skončila na skládce a že jedinými svědky jejího osudu by se stali rackové. Laurent vyběhl nahoru do bytu, položil kabelku na pohovku, vrátil se dolů a otevřel knihkupectví. Den mohl začít.

V půl jedné si dva denní recepční znovu přečetli poznámky nočního kolegy týkající se nové klientky a začali se znepokojovat. Už dávno měla vyjít z pokoje a uvolnit ho do dvanácti hodin. Jeden z nich se rozhodl zajít nahoru s náhradním klíčem. Přišel ke dveřím pokoje číslo 52, přiložil k nim ucho a snažil se rozeznat šumění sprchy. Nemůžete vejít do pokoje a riskovat, že zastihnete nahou ženu vycházet z koupelny. Už se mu to jednou stalo a nechtěl by to zažít znovu. Z pokoje číslo 52 se však neozýval žádný zvuk. Několikrát zaklepal, a protože nedostal žádnou odpověď, rozhodl se použít náhradní klíč a vejít dovnitř. Tady recepční, madam, řekl a zmáčkl vypínač, neuvolnila jste pokoj, tak jsem si dovolil... Zarazil se. Laura ležela polonahá na posteli mezi zmačkanými prostěradly. Měla zavřené oči a vypadala, že spí. Přistoupil k ní. Její hlava spočívala na polštáři. Slečno, řekl hlasitě, slečno, zopakoval a přistoupil blíž. Najednou měl pocit, že je něco špatně. Je zdrogovaná, napadlo ho. Sleč-

no, oslovil ji znovu, ale už předem věděl, že mu neodpoví. Sklonil se k ní. Ve tváři se jí nepohnul ani sval, rysy měla pravidelné a uvolněné. Ačkoliv v něm zlost narůstala, překvapilo ho, když si uvědomil, jak je hezká. Vzápětí se však vzpamatoval a soustředil se na to nejdůležitější. Dýchá? Zdálo se mu, že ano. Natáhl ruku a dotkl se jejího ramene. Žádná reakce. Lehce s ní zatřásl. Slečno... Oči zůstaly zavřené a tělo se nepohnulo ani o milimetr. Pozorně se zahleděl na odhalená ňadra, aby zjistil, jestli dýchá. Ano, to bylo v pořádku, dýchala.

Na balkoně přistál holub a recepční sebou trhl. Automaticky roztáhl závěsy, do místnosti vniklo sluneční světlo a pták odletěl. V okně protějšího domu zahlédl sedět na židli černou kočku. Připadalo mu, že na něj upřeně hledí. Z nočního stolku vzal telefon a vytočil číslo recepcie. Julie, řekl, máme problém s klientkou v pokoji číslo 52... V okamžiku, kdy vyslovil tuto větu, padl mu zrak na polštář. Pod Lauřinou hlavou spatřil skvrnu od krve, která se vsákla do ručníku. Máme velký problém, upřesnil, zavolej záchranku.

O půl hodiny později opustila Laura hotel. Na skládacích nosítkách to měla k červené sanitce

jen třicet metrů. Záchranáři si mezi sebou vyměňovali slova jako „hematom“, „otřes mozku“ a „kóma“.

Šampon mu v horké sprše stékal po obličejí. Prodal dvacet osm románů, devět knih klasické literatury, sedm knih pro mládež, pět komiksů, čtyři knihy esejí a tři průvodce po Paříži a po Francii, vyplnil čtyři věrnostní karty a vyřídil čtrnáct objednávek. Laurentovi konečně skončil pracovní den. Mohl knihkupectví zavřít. Když přišel nahoru do bytu, zjistil, že voda už zase teče. Celý den se musel omlouvat za svůj poněkud pomačkaný zjev. Jeden ze zákazníků prohlásil, že se podobá Chateaubriandovi, další si vzpomněl na Rimbauda z obrazu *U rohového stolu* Fantina-Latoura, ale dodal, že se Rimbaudovi podobá jen rozčuchanými vlasy. Laurent se utřel ručníkem a pak ze šuplíku vyndal starou pěnu na holení značky Williams, kterou naštěstí nevyhodil. Pečlivě se oholil, oblékl si čisté džíny, bílou košili, obul pár mokasín a vlasy sčesal dozadu. Chystal se otevřít kabelku jako muž, který se hodí do gala, když jde se ženou do restaurace.

V e-mailové schránce na něj čekaly nejrůznější spamy. Většina z nich ho oslovovala křestním jménem a nabízela mu buď pojištění, nebo laciný pobyt za padesát procent původní ceny. „Na nic nečekejte a odjedte,“ oznamoval jeden. „Laurent, je čas odjet na dovolenou,“ tvrdil jiný familiárním tónem. Byly mezi nimi i kuriózy, které se občas na internetu najdou, například deštník pro psy. Spam mu naprosto seriózně nabízel, aby si tento doplněk neprodleně pořídil, protože „váš pes vám za to bude vděčný“. V této počítačové džungli se nenacházel žádný osobní e-mail. Laurent se chystal jít na večeři s dcerou. Ve schránce se určitě brzy objeví vzkaz od ní, protože Chloé na schůzku nikdy nezapomněla. Vyndal z ledničky zbytek sekané a otevřel si k tomu lahev červeného vína z kartonu, který mu daroval jeden z dobrých zákazníků. Ochutnal. Burgundské bylo výborné. Se skleničkou v ruce se vrátil do obýváku.

Kabelka pořád ležela na pohovce. Zamířil k ní, když mu přišla esemeska. Dominique: Možná dnes večer, ale hodně pozdě. Mám komplikovaný den. Vysvětlím ti to, jsem ještě v kanceláři. Burza padá. Když si poslechněš zprávy, pochopíš, čím trávím večer. Líbám tě. Laurent se napil a stručně

odpověděl: Já tě taky líbám, všechno mi povíš... Pak se posadil do tureckého sedu na zem, odložil skleničku na stoličku a opatrně vzal do ruky kabelku. Byla krásná. Z tmavěfialové kůže, s pozlacenými sponkami a řadou různě velkých kapes. Muži nic takového nepoužívají. Nosí jen diplomatky nebo kufříky, jejichž standardizované tvary mají jediný účel, a sice přenášet spisy. Znovu upil vína. Měl pocit, jako kdyby se dopouštěl něčeho zakázaného, nějakého přestupku. Muži se ženám v kabelkách nehrabou, ani ti největší primitivové toto dávné pravidlo neporušují. Ani manželé v bederních rouškách nehledají v kabelkách svých žen otrávené šípky nebo sladké výhonky na žvýkání. Laurent nikdy žádné ženě kabelku neotevřel. Ani Claire, ani matce, když byl malý. Jen když mu občas řekla: Vem si klíče, jsou v kabelce. Nebo: V kabelce mám papírové kapesníky, vyndej je. Strčil ruku do kabelky jen s jejím dovolením, které se někdy podobalo spíš příkazu a platilo pouze omezenou dobu. Když klíče nebo balíček kapesníků nenašel za deset vteřin a začal se v kabelce hrabat, matka mu ji hned vzala a gesto doprovodila rozčileným a někdy i výhrůžným tónem: Dej mi to. A klíče nebo kapesníky byly hned na světě.

Pomaličku rozepnul pozlacený zip. Z kabelky se linula vůně teplé kůže a dámského parfému.

Ve skutečnosti bych potřebovala kamarádku, jako jsem já, jsem si jistá, že bych byla svou nejlepší kamarádkou.

Sen z dnešní noci: Zdálo se mi, že Belphegor je muž. Hodně mě to překvapilo, ale vlastně ne tak docela. Věděla jsem, že je to on. Byl krásný. Nacházeli jsme se ve velkém paláci, dali jsme si u baru skleničku a pak jsme šli nahoru. Pomilovali jsme se na terase (silný orgasmus) a pak jsme usnuli na posteli. Když jsem se probudila, strkal mi čumák na nos (takže to nebyl tak úplně sen). NESMÍM ZAPOMENOUT KOUPIŤ GRANULE Virbac Félin.

Ráda se procházím u moře po pláži, když lidi odejdou.

Libí se mi název koktejlu Americano, ale mám radši Mojito.

Mám ráda vůni máty a bazalky.

Ráda spím ve vlaku.

Na obrazech mám ráda krajiny bez lidí.

Mám ráda vůni kadidla v kostelích.

Mám ráda samet.

Ráda obědvám na zahradě.

Mám ráda Erika Satieho. KOUPIŤ KOMPLETNÍ SATIEHO DÍLO.

*Bojím se ptáků (hlavně holubů).
Nesmím zapomenout napsat další věci, kterých se bo-
jím.*

*Když nastoupím do vagonu metra, okamžitě zaregistru-
ji všechny muže, kteří by „připadali v úvahu“ (nikdy jsem
se s žádným mužem v metru neseznámila).*

*Musím se rozejít s Hervém. Hervé je nudný. Je přišer-
né nudit se s nudným mužem.*

*Mám ráda oheň v krbu. Mám ráda vůni hořícího dřeva.
Mám ráda vůni dřeva.*

*Rozešla jsem se s Hervém. Nerada se rozcházím. Ne-
smím zapomenout napsat další věci, které dělám nerada.*

Bylo už jedenáct večer. Laurent pořád seděl na zemi, kolem sebe měl rozložené věci z kabelky a četl si v zápisníku s červenými deskami, obsa-
hujícím na deseti stránkách myšlenky neznámé
ženy, někdy přeškrtnuté, podtrhané nebo napsané
velkými písmeny. Písmo bylo elegantní a nenuce-
né. Musela si své touhy zapisovat na terasách ka-
váren nebo v metru. Laurenta její úvahy fascino-
valy. Některé na sebe navazovaly, ale jiné byly jen
náhodné postřehy, dojemné, potřeštěné a smysl-
né. Otevřel dveře vedoucí k mysli ženy s fialo-
vou kabelkou, a ačkoliv nebyly určené jemu, ne-

mohl se od nich odtrhnout. Vzpomněl si na citát Sachi Guitryho: „Dívat se na někoho, jak spí, je jako číst dopis, jenž není adresovaný vám.“ Lahév vína byla napůl prázdná a sekaná zůstala zapomenutá na pracovním stole v kuchyni.

První věc, kterou v kabelce našel, byl flakon voňavky z černého skla. Habanita od Molinarda. Když stiskl rozprašovač, ucítil vůni kanangy vonné a jasmínu. Potom vyndal svazek klíčů se zlatým přívěskem pokrytým hieroglyfy. Následoval zápisník plný dat, schůzek a křestních jmen. Žádná adresa ani telefonní číslo. Na začátku ledna bylo vyplněných jen prvních patnáct dnů. Laurent tento model znal. V Červeném zápisníku podobný diář prodával. Majitelka ale na první stránku nenapsala osobní údaje. Poslední schůzku si zaznamenala na předešlý večer: 20 hodin večere s Jacquesem a Sophií + Virginie. Ani u téhle poznámky nebyla adresa nebo telefon. Jediný záznam na následující týden byl ve čtvrtek: 18 h, čistírna (šaty na ramínka). Po diářů následovala kožená fialová taštička obsahující kosmetiku a toaletní potřeby. Byl mezi nimi i velký štětec, jehož jemnost si Laurent vyzkoušel na tváři. Pozlacený zapalovač, černé plnicí pero značky Montblanc, kterým si možná zapi-

sovala své myšlenky, a sáček lékořicových bonbonů. Jeden si vzal, což okamžitě dodalo červenému vínu zvláštní příchuť. Taky malá lahev minerálky Evian, sponka do vlasů s modrou květinou a dvě červené kostky z umělé hmoty. Laurent je vzal do ruky a hodil na podlahu. Pětka a šestka. Dobré skóre. Recept na telecí brzlík, vystřižený z ženského časopisu, pravděpodobně z *Elle*. Balíček papírových kapesníků. Nabíječka na mobil, ale samozřejmě žádný mobil ani peněženka. Žádný průkaz totožnosti.

Složená obálka obsahovala čtyři barevné fotografie. První zachycovala asi šedesátiletého muže s šedivými vlasy, oblečeného do červeného trička a béžových kalhot. Pózoval v krajině s borovicemi a usmíval se. Vedle něj stála světlavá žena přibližně stejného věku, ve fialových šatech a v černých brýlích. Natahovala ruku k fotografovi. Snímek zřejmě vznikl nejméně před dvaceti, možná před třiceti lety. Na druhé fotografii byl mnohem mladší muž s krátkými hnědými vlasy, stojící s rukama založenýma na prsou před jabloní. Na třetí našel Laurent dům a zahradu s vysokým stromem. Nic nenačovalo, kde se toto místo nachází. Žádná fotografie nebyla datovaná. Byli na nich zřejmě

rodiče a vzpomínky a nedala se z nich poznat žádná indicie. Mohla je identifikovat pouze majitelka kabelky.

Kabelka obsahovala spoustu dalších věcí. Laurent se rozhodl vytáhnout jich několik najednou. Strčil ruku do levé kapsy a vyndal z ní časopis *Pariscope*, lesk na rty, sáček s rozpustným paracetamolem, sponku do vlasů a knihu *Noční neštěstí* Patricka Modiana. Zarazil se. Neznámá četla Modiana, takže ji pravděpodobně zajímala tajemství, záhady paměti a pátrání po lidské identitě. Kdy tuhle knihu Modiano vydal? Laurent si nevzpomínal přesně, někdy na začátku jednadvacátého století... Otevřel ji a našel datum prvního vydání. „Gallimard, 2003“ stálo vlevo. Vpravo prosvítalo na další stránce nějaké písmo. Laurent stránku otočil a pod titulkem našel dva řádky napsané propiskou: „Pro Lauru, jako vzpomínku na naše setkání v dešti. Patrick Modiano.“ Písmo Laurentovi tančilo před očima. Modiano byl nejuzavřenější francouzský spisovatel. Už dávno se nezúčastnil žádné autogramiády a jen zřídka poskytoval interview. Jeho váhavá dikce plná nedoruččených narážek se stala legendární. On sám se stal legendou. Tajemstvím, které čtenáři už čtyřicet let hledali v jeho

knihách. Získat věnování od Modiana bylo tak-
řka nemožné. A přesto tady ty dvě řádky byly.

Autor knihy *Ulice tmavých obchůdků* mu právě prozradil křestní jméno ženy s fialovou kabelkou.